

พี ม (๗) ค่ำ
สำนักพิมพ์
ROMANTIC
suspense

ที่
เหมือนจับเวลา

เรณី

บทนำ

ความไม่เท่าเทียมบนโลกมนุษย์ทำให้ทุกคนโทษไปต่างๆ นานา โยนความผิดให้แก่สิ่งนอกร่าง ไม่ว่าจะเป็นโชคชะตาฟ้าลิขิต ดวง พระเจ้า หรือแม้ก็กรรมเก่า

กรุงเทพมหานคร เมืองฟ้าอมรที่คนต่างจังหวัดหลายคนใฝ่ฝันถึง ในความวุ่นวายโกลาหลผู้คนต่างวัยต่างฐานะหลอมรวมคละเคล้ากันอยู่ ณ ที่แห่งนี้เผยให้เห็นถึงความแตกต่างในทุกชีวิต เด็กหญิงวัยไล่เลี่ยกันสองคน ดุจดั่งดอกไม้ดอกลูกตุ้มเตรียมตัวจะผลิบาน อาศัยกันอยู่คนละมุมเมือง และมีชีวิตผิดแผกแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว

แต่ไม่ว่าเธอทั้งสองจะเกิดมาโชคดีหรือโชคร้ายสักเพียงไหน สำคัญที่สุดย่อมอยู่กับการเรียนรู้และเติบโต ความหนักแน่นในเส้นทางแห่งชีวิตซึ่งเติมไปด้วยบททดสอบ และอดีตที่ตามมาหลอกหลอนอย่างไม่ลดละ เฉกเช่น วิญญาณร้ายที่เฝ้าตามติดตัวไปทุกแห่งหน แม้จะเกิดมาสมบูรณ์พร้อมก็ไม่ได้เป็นเครื่องรับประกันว่าจะไม่ตกลงไปในวังวนแห่งพายุอารมณ์ด้านมืด มนุษย์จะเลือกทำตามเสียงกระซิบของปีศาจร้ายในใจ หรือจะยืนหยัด

บนเส้นทางใหม่ด้วยกำลังสติอันกล้าแข็ง เพื่อเปลี่ยนแปลงการกระทำ
ของตน จะได้ไม่ต้องโทษฟ้าดินหรือเวรกรรมให้ทศท้อใจอีก

แสงไฟเพียงรางๆ ส่องทะลุบานประตูที่เปิดแง้มไว้ เผยให้เห็นร่าง
เล็กๆ ที่ผ่ายผอมกว่าเด็กผู้หญิงอายุสิบขวบวัยเดียวกันหนึ่งยongๆ หลังพิงฝา
ดวงตาทอดอาลัยไปยังห้องที่ไร้ซึ่งแสงไฟนีออน เบื้องหน้าเธอมีแต่ความ
ว่างเปล่า ไร้ซึ่งความหวัง อนาคตใด ความจริงเป็นเช่นไรไม่อาจมีใครรู้ แต่
ในความรู้สึกของเด็กน้อยมันคือความจริงแท้แน่นอนยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด

ตั้งแต่จำความได้ ลักสองขวบ มะพร้าวล้มผัสได้ถึงสายสัมพันธ์อัน
เปราะบางระหว่างพ่อกับแม่ พ่อจะเงียบอยู่เป็นนิตย ปล่อยให้แม่ส่งเสียง
สแลบแก้วหูอยู่คนเดียว นั่นไม่ใช่เพราะพ่อยอมแม่เนื่องจากรักหรือเกรงใจ
แต่เป็นเพราะ...พ่อเอือมระอาจนสิ้นเยื่อใยต่างหาก

เรื่องทะเลาะเบาะแว้งในครอบครัวไม่ได้เพิ่งเกิด มันอาจจะมามีมาตั้งแต่
ก่อนเธอเกิดออกมาดูโลก เพียงแค่เด็กหญิงยังไม่สามารถรับรู้ พอถึงวัยที่เธอ
เริ่มจำความได้ ในความทรงจำของเธอพ่อบังเกิดเกล้าคือชายหนุ่มรูปหล่อ
ผิวเข้ม พุดน้อย และมักจะโดนแม่โวยวายเสียงดังใส่ คำพูดที่เธอจับความ
ได้ประมาณว่าแม่กำลังตัดพ้อพ่ออยู่ฝ่ายเดียว

'คุณสุราษฎร์ คุณอย่าเอาแต่ซังกะตายแบบนี้ ฉันก็มีหัวใจนะ คุณ
อย่าทำเหมือนฉันไม่มีตัวตน'

วันนั้นมะพร้าวสิบขวบแล้ว และเป็นวันที่เด็กหญิงต้องจาร์กไว้ในหัวใจ
ดวงน้อยอันแสนบอบบาง พ่อลุกขึ้นมาเถียงแม่ สองคนสาธิตอารมณ์ใส่กัน
ไม่ยั้ง เธอหวาดกลัวจนต้องมาหลบอยู่ในห้อง

มะพร้าวมีลางสังหรณ์ พ่อแม่ของเธอกำลังจะเลิกกัน หมายความว่า
พวกเขาจะไม่อยู่รวมบ้านกันอีกต่อไป แต่เธอคิดว่าพ่อจะอยู่กับแม่หรือไม่
ก็คงไม่แตกต่าง เพราะแม่ไม่เคยพอใจพ่อสักเรื่อง แม่โวยวายเสมอว่าพ่อ
ไม่รักแม่ ไม่แคร์ลูก ไร้ความรับผิดชอบ อยู่ด้วยกันก็เหมือนไม่อยู่

แม่พ่อก็ไม่ได้ตอบโต้ด้วยคำพูดเผ็ดร้อน แต่บางครั้งก็ผลักแม่ให้
 พ้นทางอย่างรำคาญ และออกจากบ้านไป ไม่ว่าจะลูกสาวตัวน้อยจะร่ำร้องขอ
 ให้พ่อกับแม่อยู่บ้านสักเพียงไหน ในยามโกรธเขาดูเหมือนไม่เห็นดวงหน้าจิ้มลิ้ม
 นำรักดวงตาเบียดชิดด้วยหยาดน้ำตาตรงหน้าเลย

พ่อแม่ไม่เคยกอดหรือหอมแก้มมะพร้าว เด็กหญิงจำได้ดี บางครั้งเธอ
 เห็นแวตารั้งเกี้ยวจากเขาด้วยซ้ำ

เสียงตากับบายที่เคียบ่นให้เด็กหญิงฟังยังแจ่มชัดในความรู้สึก ทุก
 ปิดเทอมแม่จะพาเธอมาฝากตากับบายเลี้ยงที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยเฉพาะ
 ในช่วงเวลาที่แม่กำลังมีดเปิดดำน เธอแต่ร้องไห้ หดแรงแเกินกว่าจะดูแล
 ลูกสาวตัวน้อย

แม่ไม่อยากหย่า มะพร้าวรู้ แม่อยากจะยื้อพ่อไว้ให้นานที่สุด เด็กหญิง
 เคยเห็นแม่คลานลงกับพื้นเพียงเพื่อจะยื้อยุดขาพ่อแม่ให้ออกจากบ้าน

มะพร้าวชอบมาอยู่บ้านตากับบาย ที่มีดงมะพร้าวเป็นทิวแถว จึง
 เป็นที่มาของชื่อเธอ แถมยังไม่ไกลจากทะเล ตามักพาเธอซ้อนท้ายรถ
 จักรยานยนต์ไปเล่นน้ำทุกวัน ที่สำคัญไม่ต้องรับรู้ความเกลียดชังที่พ่อแม่ต่อ
 แม่หรือเธอ

‘น่าจะหย่ากับมันไปให้หมดเรื่อง ไ้อ้สุราษฎร์มันเคยรักนังรีที่ไหน’
 ตาปริ๊กษาตากับบาย ดวงตาฝ้าฟางมีแต่ความกังวล

‘รีมันคงเห็นแก่ลูก’

‘เห็นแก่ลูกบ้าบออะไร มันหลงผิดซะจนใจหัวไม่ขึ้นนะลิ เห็นว่าไอ้
 สุราษฎร์มันไปซุบซิบที่เมืองกรุงทั้งหลอทั้งโก๊ เป็นคนบ้านเดียวกันแท้ๆ พอ
 ไปเจอมันที่กรุงเทพฯ ก็ไปอ่อยมันจนห้อง มันยอมแต่งงานด้วยแต่ก็มา
 แต่ตัว ใจไม่เคยมา มันเคยจุนเจือเงินทองอะไรให้นังรีบ้าง ค่าขนมลูกมันยัง
 ไม่เคยให้ เอาแต่ทำตัวเหลวๆ เทียวกะหรี เมาหัวราน้ำ ให้นังรีทนไม่ได้แล้ว
 ขอหย่าจากมันเอง’

มะพร้าวได้แต่ทำหน้าที่อ เดินคอตกลงห้องนอนไป เธอไม่อยากจะยิน

ว่าพ่อเกลียดแม่ อย่างไรเสียเธอก็ยังชื่นชมและรักพ่อเหมือนเด็กทุกคน พ่อของเธอเป็นผู้ชายหน้าตาดี ละม้ายพระเอกในนิทาน และเวลาที่เขารวมญาติก็เคยพาเธอไปเที่ยวห้าง ช็อปปิ้งหรือของเล่นเล็กๆ น้อยๆ ให้ แต่เด็กหญิงไม่เคยเข้าใจที่พ่อเดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย เดี่ยวรักเดี๋ยวเย็นชา มะพร้าวอยากให้พ่อใช้เวลาอยู่กับเธอให้มากกว่านี้ เธอจะเป็นเด็กดีเด็กน่ารักเพื่อเอาชนะใจพ่อให้ได้สักวัน

‘สุราษฎร์น่าจะรักลูกบ้างหรือก มะพร้าวมันน่ารักน่าชังขนาดนั้น’

ดวงตาเด็กหญิงเบิกกว้าง แต่ยังไม่ทันจะเดินพ่นบันไดชั้นสุดท้าย เสียงตาก็แว่วมาบดใจดวงน้อย

‘รักกะผีนะสิ’ ตาสวนหันคว้น ‘แกจាំไม่ได้รี ตอนหนึ่งรีห้อง ตอนแรกมันจะไม่รับผิตชอบ จะเอาเงินฟาดหัว มันบอกให้หนึ่งรีไปทำแห้ง ให้ฆ่าลูกของมันเอง แกจាំไม่ได้หรือไง’

ตาคางจะขึ้นเสียงเพื่อเรียกความทรงจำของยายให้กลับคืนมา แต่ทำรัฐไม่ว่าทุกคำพูดเหมือนลูกธนูนับสิบพุ่งเข้าเสียบทะลุร่างเล็กๆ ไม่เพียงแค่นั้น หัวใจที่แหลกสลาย แต่มะพร้าวยังปວดร้าไปทั่วทั้งกาย

พ่อเกลียดเธอ พ่ออยากจะฆ่าเธอ แม้ในวัยนั้นจะยังไม่เข้าใจความหมายทั้งหมดที่ผู้ใหญ่พูด แต่เชื่อได้ว่ามันฝังลึกลงไปในชีวิตใต้สำนึกของเธอแล้ว ลึกเกินกว่าเด็กหญิงจะรู้ตัว

หยาดน้ำตาไหลตามร่องแก้มอวบอูม มือบ่อมๆ ได้แต่เช็ดน้ำตาให้ตัวเอง ถึงตากับยายจะดูแลเธออย่างดีแต่มะพร้าวก็นมาอยู่กับพวกท่านเพียงชั่วคราว ไม่นานก็ต้องกลับกรุงเทพฯ และเมื่อกลับไปอยู่บ้าน แม้ก็มัวแต่ยุ่งกับปัญหาตัวเองจนลืมไปว่าลูกสาวคนนี้ต้องการความอบอุ่นจากอ้อมอกแม่แค่ไหน

มะพร้าวปาดน้ำตา คำพูดของตาที่บอกว่าพ่อเกลียดเธอถึงกับอยากจะฆ่าทำให้หมดความต้องการที่จะเอาชนะใจเขา อยากไปก็ไป เธอจะต้องเข้มแข็ง เธอไม่ต้องการความรักจากผู้ชายหน้าไหนทั้งนั้น ต่อไปนี้ผู้ชายคือ

คีตริ

เด็กหญิงตัดสินใจเด็ดเดี่ยว เด็กวัยสิบขวบรับรู้อะไรมากกว่าผู้ใหญ่ คิดนึก มะพร้าวก้าวเข้ามาในห้องรับแขก เสียงโหวกเหวกยังไม่หยุด เธอ ปาตุ๊กตาใส่พ้อเต็มแรง ตุ๊กตาเด็กผู้หญิงตากลมโถราคาดหลายพันบาทที่พ้อ เคยซื้อให้เพื่อชดเชยความผิดที่ไม่เคยกอดหอมลูกสาว

“ไป ไปเลย พรวัวเกลียดพ้อ พ้อจะไปไหนก็ไป!” เสียงเล็กๆ แผลดลั่น มันแตกพราวเพราะมะพร้าวยังบอบบางเหลือเกิน น้ำตาร่วงผะลงบนพื้น ร่างน้อยลั่นไปทั้งร่าง

พ้อกับแม่ชงัก หยุดเสียงกัน สุราษฎร์หันขวับมายังลูกสาว ดวงตา เขาแดงกำ กำหมัดแน่นจนเส้นเลือดตามแขนปูดโปน

คนเป็นพ้อไม่พูดอะไรสักคำ เดินออกจากห้องรับแขกไปยังประตูรั้ว คนเป็นแม่ทรุดลงกับพื้น ปล่อยโฮออกมาเหมือนจะขาดใจ และนั่นคือครั้งสุดท้ายที่มะพร้าวได้เห็นพ้อ

เด็กหญิงเคลื่อนไหวกายเข้าหามารดา เอามือป้อมแตะไหล่มะลิวัลย์เบาๆ แต่แม่กลับสะบัดตัวหนี

“แกไล่พ้อทำไม หา แกต้องช่วยฉันยื้อเอาไว้สิเน้อ แล้วที่นี้จะเอาอะไรกิน ผู้หญิงที่ไม่มีผู้ชายหาเลี้ยงนะ ไม่นานก็อดตาย แถมยังอับอายขายขี้หน้าเขาไปทั่ว” มะลิวัลย์ร่ายยาว

ดวงตากลมชุ่มไปด้วยหยาดน้ำตา มะพร้าวฟังเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง แต่รู้ว่าแม่กำลังโกรธที่เธอไล่พ้อไปแบบนั้น

มะพร้าวยกมือขึ้นโอบลำตัวแม่ซึ่งนั่งทอดอาลัยอยู่กับพื้น แอบแก้มเล็กๆ ลงบนศีรษะมารดาสุดที่รัก

“พะ...พรวัวจะดูแลตัวเอง จะหาเลี้ยงแม่ จะปกป้องแม่ แม่ไม่ต้องกลัว...นะจ๊ะ”

มะลิวัลย์ทำเหมือนไม่ได้ยินคำปลอบประโลมจากลูกสาวตัวจ้อย เธอ นั่งน้ำตาไหลพราก มองไปทางประตูบ้านอย่างมีความหวังว่าจะเห็นสามีกลับ

เข้ามา

แต่พ่อก็ไม่เคยกลับมา

ตั้งแต่วินาทีนั้นมะพร้าวสัญญากับตัวเองว่าเธอจะเข้มแข็ง แม่บอกว่า
ผู้หญิงที่โดนผู้ชายทิ้งจะต้องลำบาก ถ้าแม่ต้องการผู้ชาย เธอก็จะเป็นผู้ชาย...
เป็นลูกชายให้แม่เอง

เด็กหญิงพิมรานั่งสงบเสีงมอยอยู่ในหอประชุมโรงเรียนมัธยมชื่อดัง
มีแต่ลูกคนระดับมีอันจะกินเท่านั้นที่มีสิทธิ์เข้าเรียนในโรงเรียนชั้นดีแห่งนี้
พ่อของเธอเป็นผู้บริหารระดับสูงของรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่งนั่งตัวตรงสง่างาม
อยู่ข้างๆ ส่วนอีกข้างหนึ่งคือแม่ เซพราราชาติผู้มีชื่อเสียงโด่งดังในวงสังคม
ชั้นสูง เพราะเธอคือปาดิซิเย* ในโรงแรมห้าดาวแห่งหนึ่ง ฝีมือการทำขนม
เลื่องลือไปทั่วกรุงเทพมหานคร ใครอยากชิมไม่ใช่แค่มีเงินอย่างเดียว หาก
ต้องมีความอดทนรอต่อคิวยาวเหยียดด้วย

พ่อกับแม่นั่งขนบข้างลูกสาว ปรบมือยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไม่บอกก็รู้ว่า
ปลื้มในตัวลูกสาวเพียงใด

“แม่คะ พ่อคะ ปรบมือไปขึ้นเวทีก่อนนะคะ อาจารย์เรียกแล้ว”

“ไปเลย คนแก่คนดีของแม่”

พ่อก้มลงจูบเรื้อนผมสีดำสลวย “พ่อรักลูกนะ”

เด็กหญิงพิมรายิ้ม พวงแก้มออกเป็นสีชมพูระเรื่อ เดินออกจากแถว
ค้อมตัวเรียบบร้อยไปยืนข้างเวที รอฟังประกาศจากพิธีกร

“รางวัลนักเรียนดีเด่นทั้งความประพฤติและผลการเรียนประจำชั้น
มัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง...เด็กหญิงพิมรา มหาสกุล”

เสียงปรบมือดังกึกก้อง ผู้ปกครองหญิงที่นั่งข้างๆ ราชาวดีเอียงหน้า

* ปาดิซิเย หรือ Patisserie คือหัวหน้าคนทำขนมอบในครัว ตามร้านเบเกอรี่และ
โรงแรมหรู ส่วนใหญ่จะเรียนจบสาขาที่เกี่ยวกับการทำเบเกอรี่โดยตรง

มากระซิบ

“ลูกสาวเพียบพร้อมนำอิจจามากเลยนะคะ หน้าตาก็น่ารัก ความประพฤติก็เรียบร้อย เก่งอีกต่างหาก ต้องถามเคล็ดลับในการเลี้ยงดูลูกจาก เซฟบ้างแล้ว”

ราชวดีตอบสั้นๆ “ความรักค่ะ พวกเราให้ความรักแกอย่างเต็มที่ แต่เป็นรักที่ไม่ตามใจ รักแบบที่ไม่ทำร้ายแก่นะคะ”

เด็กหญิงพิมราย่อตัวไหวอย่างสวยงามไร้ที่ติ ยืนมือรับเกียรติบัตร จากครูใหญ่ ตามมาด้วยเสียงปรบมือกึกก้อง เธอภาคภูมิใจเหลือเกินที่เป็น เด็กดี นำแต่ความสุขและความภูมิใจมาสู่พ่อกับแม่ และเป็นทีรักของคนแวดล้อม

พิมราตั้งใจจะรักษาความดีเช่นนี้ไว้กับตัวตลอดชีวิต

๑

สิบห้าปีต่อมา...

ผู้หญิงที่ยืนต้อนรับเธอช่างเหมือนแม่บ้านเฝ้าปราสาทพีดิบในตำนาน และดูเข้ากันกับอาคารสีขาวหม่นๆ แตกกลางง่าไปทั่วที่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้าพิมราเสียเหลือเกิน

“ฉันชื่อเปี่ยมสุข เป็นหัวหน้าพยาบาลที่นี่ ยินดีต้อนรับคุณพิมรา ประเดี๋ยวจะพาไปพบคุณหมออาทรค่ะ”

พิมราแอบขำในใจ ใครหนอช่างตั้งชื่อราวกับแก๊งประชด เธอยังไม่เห็นรอยยิ้มของเจ้าของชื่อเปี่ยมสุขเลยตั้งแต่พบกันเมื่อประมาณสิบห้าปีที่ที่แล้ว

หรือที่เธอได้ยินมาจะเป็นเรื่องจริง คนที่ทำงานกับคนไข้โรคจิตเป็นเวลานานๆ อาจะสิบหรือยี่สิบปีจะเปลี่ยนไป แต่เท่าที่ดูผู้คนในเครื่องแบบสีขาวไม่ว่าจะเป็นหมอหรือพยาบาลต่างก็ส่งยิ้มให้เธอ ทำให้บรรยากาศดูอบอุ่นเป็นกันเองขึ้น แต่รอยยิ้มเหล่านั้นเจื่อนไปเมื่อเปี่ยมสุขหันขวับมามองเปรียบพิมราเป็นความสว่าง เปี่ยมสุขก็น่าจะเป็นความมืด ยิ่งมายืน

เทียบกันแล้วผิวขาวผ่องราวกับน้ำนมของเธอตัดกับผิวสีน้ำผึ้งไหม้ของอีกฝ่ายอย่างเห็นได้ชัด ใบหน้าสดใสนุ่มเอิบยิ่งดูสวยงามน่ามอง เมื่อคนข้างกายมีใบหน้าหมองคล้ำ และริ้วรอยเล็กๆ อยู่ตามหางตาและร่องแก้ม ร่างกายก็ใหญ่โตเทอะทะ เธอมองเปี่ยมสุขด้วยสายตาทิ้งจัด ตัวใหญ่เช่นนี้ไปวัดมวยกับผู้ชายได้สบายๆ

เปี่ยมสุขอายุเท่าไรกันนะ

ผู้ช่วยพยาบาลสาวๆ ในชุดสีฟ้าอ่อนเดินผ่านแล้วก็อมยิ้ม บางคนจ้องหน้าพึมพำอย่างชื่นชมแต่ก็ต้องรีบค้อมตัวเดินผ่านหัวหน้าพยาบาลไปอย่างนอบน้อม

“อ้าว มองคุณเขาแบบนี้ ไม่เกรงใจเลยนะ ทำไม นักจิตบำบัดคนใหม่ มีเขางอกออกมาบนหัวหรือไงพวกเธอ” เปี่ยมสุขคงรำคาญลูกตาเต็มที

“แหมคุณหัวหน้าพยาบาลขา ก็คุณคนนี้สวยอย่างกับดารา หน้าก็ว่าหวาน ขนาดพวกหนูเป็นผู้หญิงยังอดมองไม่ได้เลย”

ผู้ช่วยพยาบาลอายุน้อยนางหนึ่งกล้าต่อปากต่อคำ แล้วหันไปพยักพืดกับเพื่อน

“พวกเธอก็อย่ามัวแต่อิจฉาเขา เร่งทำบุญถือศีลเข้าสิ จะได้เกิดมาสวยแบบเขา”

ผู้ช่วยพยาบาลสาวสองคนหัวเราะคิกคักให้กัน “จริงหรือคะ แล้วทำไมคุณเปี่ยมสุขทำบุญทุกวัน ถือศีลกินเจ สร้างโบสถ์สร้างวิหารเป็นว่าเล่นแต่...”

“นี่ไม่ต้องพูดมากเลย เธอสองคนเพิ่งเข้ามาทำงานใช้ใหม่ ถึงไม่เกรงใจฉัน มาพูดจากระแนะกระแหนแบบนี้ อยากโดนฉันรายงานความประพฤติ แล้วไม่ผ่านทดลองงานหรือไง”

เจอเปี่ยมสุขดูจริงจั่งอย่างนี้ ผู้ช่วยพยาบาลสาวทั้งสองคนถึงกับหน้าเสีย เริ่มก้มหน้า ไม่กล้าต่อปากต่อคำอีก

“ของแบบนี้เขาต้องทำมาตั้งแต่ชาติที่แล้ว อย่างคุณพึมพำบุญเก่าเธอ

มหาคาล ชาตินี้ถึงได้เกิดมาสวยน่ามองไร้ที่ติ”

พิมร่ายิ้มเจื่อนๆ เธอไม่แน่ใจนักว่าการทำบุญทำทานรักษาศีลจะช่วยให้เกิดมาสวยได้มากแค่ไหน รู้แต่ว่าแม่ของเธอก็สวยระดับนางงาม ส่วนพ่อก็หล่อสมกัน จนป่านนี้อายุเกือบห้าสิบปีแล้ว เพื่อนๆ ยังมาทาบทามให้ไปถ่ายโฆษณาสินค้าสำหรับผู้ชายสูงวัยอยู่เลย

ส่วนเรื่องเข้าวัด หลังจากเรียนจบจากมหาวิทยาลัยพิมร่ายอมรับว่าห่างไกลมาก นอกจากจะมีโอกาสพิเศษเช่นวันเกิด หรือวันหยุดทางศาสนา ทว่าหญิงสาวมั่นใจว่าตนเองเป็นคนดีพอ และไม่เคยละเมียดศีลห้า

“ไม่ต้องมาตีหน้าล้อฉัน อย่าลืมนำไปลงชื่อเข้าโครงการปฏิบัติธรรมสามวันที่ฉันจัดละ พวกเธอต้องไปนั่งสมาธิเสียบ้าง ไม่อย่างนั้นก็ฟุ้งซ่านไม่รู้จบอย่างนี้ ถ้าไม่ลงละก็ฉันจะตัดคะแนนพวกเธอ”

“ค่ะ” ผู้ช่วยพยาบาลสาวๆ รับคำสั่งเสียงอ่อยพร้อมกัน

พิมราเดินตามร่างสูงใหญ่ผิดผู้หญิงทั่วไปเข้าไปในลิฟต์ เคลื่อนขึ้นไปสู่ชั้นห้า ชั้นบนสุดของอาคารกลางเก่ากลางใหม่หลังนี้เป็นห้องทำงานเจ้าของคลินิกสุขภาพจิต ผู้ซึ่งจะกลายเป็นเจ้านายของเธอในอีกไม่กี่อึดใจ

แม้ภายนอกอาคารจะดูเก่าไปบ้างแต่ภายในนั้นสะอาดสะอ้านเรียบร้อย ทาสีออกโทนสว่าง จึงช่วยลดความตึงเครียดของทั้งคนไข้และเจ้าหน้าที่ลงได้ โดยเฉพาะห้องทำงานของหมออาทร พิมร่าสำรวจรอบๆ แล้วกลืนยิ้มเมื่อเห็นตุ๊กตาขนฟูสารพัดลัษัต์วางเรียงรายอยู่บนโซฟารับแขกด้านหนึ่งของห้อง

ห้องทำงานเจ้านายคนใหม่ของเธอกว้างขวาง มีฉากกั้นสำหรับการบำบัดคนไข้อยู่อีกมุม และมีประตูด้านหลังไว้เป็นทางหนีทีไล่ เป็นการรักษาความปลอดภัยอย่างหนึ่งให้แก่ตัวจิตแพทย์หรือนักจิตบำบัด เพื่อว่าคนไข้เกิดอาการคลุ้มคลั่งอาละวาด จิตแพทย์จะได้ลุกหนีและหลบหลีกได้ทัน

ตุ๊กระจกใสแทนที่จะวางบรรดารางวัลหรือเกียรติบัตรเพื่อแสดง

ประวัติการทำงานและการศึกษาของเจ้าของห้อง กลับอัดแน่นไปด้วยโมเดล รถเต็มไปหมด

บนฝาผนังข้างหลังเก้าอี้มีภาพเขียนสีเส้นลวดลาย เป็นรูปผู้หญิงเปลือย แนวแอ็บสแตรกต์ ทำให้ไม่ดูน่าจาร์

พิมราใช้เวลาตัดสินใจทำงานที่นี่เพียงไม่กี่วัน เนื่องจากมีรุ่นพี่นักจิตบำบัดจากที่ทำงานเก่าแนะนำ โฆษณาคณะสมบัติของหมออาทรกับคลินิก สุขจิตไว้มากมาย

หมออาทรเป็นจิตแพทย์ที่เก่งอันดับต้นๆ ของเมืองไทย สุขจิตคือคลินิกจิตบำบัดเอกชนแห่งเดียวที่ทำการกุศลควบคู่ไปกับการหาทำไร และเหตุผลสำคัญจิตแพทย์และนักจิตบำบัดที่นี่ล้วนมีฝีมือและประสบการณ์ เนื่องจากเป็นคลินิกที่เน้นด้านจิตบำบัดเพียงอย่างเดียว หากพิมราต้องการพัฒนาทักษะและเรียนรู้เพิ่มเติมก็สมควรมาทำงานที่นี่เท่านั้น

แม้จะเป็นเพียงคลินิกและมีอาคารทำการเพียงหลังเดียว เนื่องจากไม่ได้รับผู้ป่วยใน แต่สุขจิตก็กว้างขวางใหญ่โตพอๆ กับโรงพยาบาลขนาดย่อม เธอได้อ่านบทสัมภาษณ์ของหมออาทรในนิตยสารถึงวิสัยทัศน์และนโยบายในอนาคต คาดว่าอีกไม่นานจะถูกปรับขยายเป็นโรงพยาบาลด้านจิตเวช

ชายหนุ่มเมยหน้าจากกองเอกสารแล้วยิ้มร่า ดวงตาฉายแววอบอุ่น เป็นมิตร เขาน่าจะแก่กว่าพิมราประมาณสิบปี เขาพาร่างอวบเดินเข้ามาคว้ามือเธอไปเขย่าแรงๆ

“ยินดีต้อนรับสู่คลินิกสุขจิตอย่างเป็นทางการนะครั้บ”

พิมราต้องรีบชักมือกลับเพื่อประนมมือไหว้ ไม่ใช่เพราะคิดว่าหมออาทรมีเจตนาแต่ะอั้งเธอ แต่เพราะเขาเขย่ามือเธอแรงเสียนลั่นไปทั้งแขนต่างหาก

“คะ ดิฉัน พิมรา มหาสกุล นักจิตบำบัดคนใหม่ ขอฝากเนื้อฝากตัว และช่วยแนะนำดิฉันด้วยนะคะ”

“ฮ่าๆ” หมออาธรท่าทางเป็นคนอารมณ์ดีสมกับเป็นจิตแพทย์ชื่อดังที่บรรดาคุณหญิงคุณนายไฮโซต้องมาต่อคิวขอเข้ารับการรักษาบำบัดเมื่อต้องเผชิญปัญหาเครียดนอกเหนือจากเรื่องกินเรื่องใช้ ซึ่งน่าจะมีজনล้นเหลืออยู่แล้ว “คลินิกผมเก่าไปหน่อย พอคิดว่าผมกำลังจะมีโครงการสร้างโรงพยาบาลเลยไม่อยากซ่อมบำรุงอะไรมาก ปีหน้าก็จะเริ่มดำเนินการแล้ว”

พิมรา รู้วิสัยทัศน์ของหมออาธรมาก่อนแล้วจึงตกลงใจได้ง่าย หลังจากฝ่ายบุคคลของสุขจิตติดต่อหาตามไปยังโรงพยาบาลเอกชนที่ทำงานเก่า ซึ่งมีแผนกจิตเวชเป็นเพียงแผนกเล็กๆ และไม่ได้ได้รับความสำคัญมากนัก หญิงสาวรู้ว่าที่นี่เป็นคลินิกเฉพาะทาง ซ้ำมีเป้าหมายจะขยายเป็นโรงพยาบาลจิตเวชด้วย เธอจึงไม่ลังเลที่จะลองเข้ามาสัมผัสภาวะ

“ไม่ต้องห่วง ผมจะให้คุณเป็นผู้ช่วยหมอฉุกเฉินไปก่อน คอยเรียนรู้งานจากเขาก็แล้วกัน ฉุกเฉินเป็นเพื่อนผมที่คณะแพทย์ เขาเก่งและเชี่ยวชาญพอตัว ประสบการณ์ก็เกือบปีแล้ว นี่ก็เพิ่งกลับมาจากอเมริกาเมื่อปีที่แล้ว”

หมออาธรเขยิบเข้ามาใกล้พิมรา แล้วกระซิบข้างหู “ไปเรียนสะกดจิตบำบัดมา ที่เมืองนอกกำลังฮิต ผมเองยังทำไม่เป็นเลยคุณ นี่ก็ขอเรียนกับเขาอยู่ อย่างบอกใครนะ” เขาขยิบตาให้ หญิงสาวจึงพลอยคลียิ้มเล็กๆ ตามไปด้วย “ส่วนเรื่องกฎระเบียบธรรมเนียมปฏิบัติขององค์กร คุณก็เรียนรู้จากคุณเปี่ยมสุขได้ เธอเป็นพยาบาลรุ่นแรกๆ ที่เริ่มก่อตั้งคลินิกกับผม”

“คะ” พิมราหันไปยกมือไหว้เปี่ยมสุขอีกครั้ง “ที่สุขช่วยแนะนำด้วยนะคะ”

เปี่ยมสุขพยักหน้าน้อยๆ “ยินดีค่ะ ไหว้พระเถอะคะ บุญรักษา”

“ไม่มีอะไรแล้ว เปี่ยมสุขพาคุณพิมราไปแนะนำตัวกับทุกๆ แผนกด้วยนะ พาไปชมรอบๆ คลินิกด้วย เพิ่งมาใหม่เตี้ยเดินหลงไปเข้ารกเข้าพงจะยุ่ง ที่นี้มีนชานเมืองนะครับ คลินิกติดกับที่ร้าง เจ้าของไม่ค่อยมาใส่ใจดูแล แถมยังเคยทำเป็นบ่อขยะ อยู่ห่างจากรั้วไปหน่อย แต่เขาบอกผมว่า ยินดีจะขายให้ถ้าผมจะขยายคลินิกเป็นโรงพยาบาล พอตีรั้วเก่าทรุดโทรม

ไปตามเวลา ผมกำลังจะจัดงบประมาณสร้างใหม่ให้สูงกว่าเดิม แต่ไม่ต้องกลัวคนจะปีนเข้ามาหรอกนะคุณ...”

“เรียกพริมก็ได้ค่ะ”

“คุณพริม เพราะหม้อมันสูงท่วมหัว จะนำกลั้วก็แต่งู้งิ้ววเขี้ยวขอ กับพวกตัวเงินตัวทอง อย่าไปเดินแถวรั้วก็แล้วกัน”

“ค่ะ” พิมรารับคำสั่งนั้นๆ

หญิงสาวร่างระหงไม่ซุกอะไรอีก เดินตามหลังหัวหน้าพยาบาลไปยังประตู และระหว่างที่คนตรงหน้าตั้งบานประตูเข้าหาตัว พิมราก็ต้องร้องอุทานด้วยความตกใจ เมื่อมีร่างในชุดยูนิฟอร์มสีเขียวสลักลั้ลมมากระแทก เข็มมสุขเข้าอย่างจัง

“ตติยา!”

เมื่อทั้งคนถูกระแทกและคนที่เข้ามากระแทกตั้งหลักได้ ผู้อาวุโสกว่าจึงตวาด

“มาแอบฟังอีกแล้ว เสียมารยาท เกรงใจคุณหม้ออาหารบ้าง ไม่ใช่เห็นท่านใจดีก็เอาใหญ่”

“ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร” หม้ออาหารโบกไม้โบกมือ

ขนาดพิมราเป็นผู้หญิงยังอดมองร่างอวบที่เพิ่งเสถลาเข้ามาไม่ได้ ชุดเครื่องแบบพยาบาลสีเขียวยิ่งแน่นอนอะไรต่อมิอะไรที่ตติยามีให้ดูใหญ่โตมากขึ้นไปอีก ไม่ว่าจะเห็นหน้าอกหรือสะโพก หญิงสาวรีบเบงหน้าม้ายิ้มให้ เธอละอายใจที่เดินไปสนใจรูปร่างเย้ายวนตาของพยาบาลสาวมากกว่าใบหน้าสะสวย

“แหม ก็แต่นอยากรู้อยากเจอคุณหนักจิตบ่าบัดคนใหม่นี่คะ เลยมารอหน้าห้องคุณหมอ เห็นพวกหมอกับบุรุษพยาบาล ไหนจะเจ้าหน้าที่ผู้ช่วยพร้าเพื่อกันใหญ่ว่าเหมือนนางฟ้ามาโปรดคลินิก”

พิมราไม่รู้ว่าจะปลื้มใจหรือกระดากกับคำชมดี ฟังดูแล้วออกจะใสสีตีไข่มากไปนิด หญิงสาวมักได้รับแต่คำชมเสมอ จนพักหลังออกจะเฉยๆ

มากกว่าปลื้ม สำหรับเธอถ้าไม่ได้รับคำชมสิเปลก

“สวัสดีค่ะคุณตติยา ดิฉัน พิมราค่ะ เรียกพิมเฉยๆ ก็ได้”

“ค่ะ คุณพิม เรียกดิฉันว่าแทนก็ได้นะคะ มีอะไรให้รับใช้ก็เรียกหาแทนได้เลย”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ เรียกว่าขอคำแนะนำและความช่วยเหลือจะดีกว่า” พิมราธิบพูด

“ทำไม งานมันน้อยมากหรือ เธอถึงมีเวลามารับใช้ใครต่อใครนะ” เปี่ยมสุขดูขึ้นอีกเป็นคำรบสอง “คุณพิมรา มีหมอลิขิตคอยสอนงานให้อยู่แล้ว เธอไปทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีเถอะ อย่าให้หัวหน้าห้องแสบมาบ่นกับฉันอีก ว่าเธอเอาแต่ลอยชายไปมา งานตัวเองไม่ทำ ฉันเมื่อจะปากเปียกปากแฉะกับเธอแล้ว”

เปี่ยมสุขก้าวฉับๆ ออกจากห้องหมอลิขิต พิมราเลยรีบสาวเท้าตามออกไปด้วย เธอชำเลืองมองไปทางตติยาด้วยหางตา เห็นพยาบาลสาวหุ่นสะบึ้มทำหน้าบูดแวมหนึ่งก่อนจะโปรยยิ้มให้ แล้วขม้ายชายตาให้หมอลิขิตที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน

๒

“ถ้าจะให้ฉันแนะนำ อย่างแรกนะ อย่าไปสนิทสนมกับตติยาให้มาก”

พิมรಾಯากจะถามออกไปว่าทำไม แต่นึกได้ว่าดูจะเป็นการไม่ให้เกียรติเปี่ยมสุขเท่าไร เธอจึงรอให้หัวหน้าพยาบาลขยายความเอง

“ตติยาพูดมาก ทำงานด้วยปากมากกว่ามือ แล้วถ้าเธอรู้เรื่องอะไรจากปากคุณ รับรองว่าจะขยายต่อเป็นลึบๆ เท่า คุณจะเสียหายเปล่าๆ”

นักจิตบำบัดคือผู้ฟังและผู้ถามที่ดี รู้จังหวะเวลาว่าควรจะถามเมื่อไร และถามอะไร ในกรณีนี้พิมราก็คิดว่าควรจะฟังต่อไปเงียบๆ ดีกว่า

“ฉันบอกคุณหมดอาหารให้เดือนหลายครั้งแล้ว แต่คุณหมอนะใจดีเกินไป แม่พวกนี้ถึงได้ไม่อยู่ในระเบียบ ขนาดฉันจัดอบรมมารยาท ให้ครูสอนสมาธิมาสอนถึงที่ยังไม่ค่อยจะสำรวมเลย อีกอย่างมีคุณทิพย์คอยให้ท้าย ยิ่งใครหน้าตาสวยๆ คุณทิพย์เธอยิ่งชอบ บอกว่าดูแล้วเจริญหูเจริญตาพวกนี้เลยไม่ค่อยจะเกรงใจฉันสักเท่าไร”

เปี่ยมสุขพาเธอแวะเวียนไปทุกแผนก ทั้งแผนกจิตวิทยาเด็ก แผนก

จิตวิทยาครอบครั้ว นิติจิตเวช หรือแม้กระทั่งแผนกฟื้นฟูผู้เสพยาเสพติด

“ที่นี่เรารับแต่ผู้ป่วยนอก มีห้องพักกับเตียงคนไข้แค่สามสิบเตียง สำหรับให้ผู้ป่วยนอนพักชั่วคราวระหว่างฉีดยาหรือต้องบำบัดด้วยเครื่อง ถ้าอาการหนักถึงขนาดเป็นจิตเภทขั้นรุนแรงเราจะส่งต่อให้โรงพยาบาลที่รับผู้ป่วยในแทน คุณหมออาจมาถึงอยากจะทำคลินิกให้เป็นโรงพยาบาลสักที จะได้ครบวงจร”

“แล้วคุณหมोजินณะที่ฉันต้องไปฝึกงานด้วย ท่านอยู่แผนกไหนคะ”

“คุณหมोजินณะเป็นหัวหน้าแผนกจิตวิทยาทั่วไป คอยรับเคสยากๆ หรือไม่ก็รับคนไข้ไอพีแทนคุณหมออาจร คุณหมอกำลังจะเปิดแผนกฮิปโนซิส (hypnosis) หรือสะกดจิตบำบัดอย่างเป็นทางการ แต่รอให้ที่นี่สร้างเป็นโรงพยาบาลเสียก่อน ตอนนี้สะกดจิตบำบัดกำลังบูมในเมืองไทย เพราะไม่ใช่แค่รักษาโรคอย่างเดียวยังช่วยเยียวยาข้อบกพร่องทางอารมณ์ด้วย”

“ใช่ค่ะ สะกดจิตบำบัดกำลังได้รับความนิยมสูง ถึงขนาดสะกดจิตลดความอ้วนกันเลยทีเดียว เขาถึงว่าใจเป็นนายกายเป็นบ่าวยังไงคะ”

“ต้องยอมรับว่าเราหวังกำไรด้วยถึงเปิดแผนกนี้ คาดว่าน่าจะทำได้ให้เรามากขึ้น คุณหมोजินณะเป็นหัวเรี่ยวหัวแรง คุณหมออาจรท่านมีชื่อเสียง ท่านรับปรึกษาและบำบัดพวกคนมีเงิน คุณก็คงรู้ว่าคนไข้เหล่านี้ไม่ได้มีปัญหอะไรมากมายหรอก เพียงแต่อ่อนแอไปหน่อยเพราะสุขสบายมากเกินไปเท่านั้น บางคนก็แค่อยากมีเพื่อนคุย แต่คุณหมออาจรเต็มใจจะคุยด้วยแล้วเบิกลำโพงเข้าไป โรงพยาบาลถึงอยู่ได้ แล้วก็เอาเงินส่วนหนึ่งมาช่วยโครงการการกุศล คุณพิมราคงพอรู้มาบ้าง คุณหมออาจรชอบทำบุญฉันถึงทำงานกับเขามาได้เป็นสิบปีเพราะคอยดูตาฉัน ทำงานด้วยกันสบายใจไม่ว่าฉันจะเสนอโครงการการกุศลหรือทำบุญที่ไหน คุณหมอก็ต็มใจช่วยทุกครั้ง”

พิมราเข้าใจ ธุรกิจก็คือธุรกิจ อย่างไม่ก็ต้องหวังผลกำไร ไม่เช่นนั้น

ก็รอวันแจ้งได้เลย แล้วยิ่งหม้ออาหารต้องการขยายคลินิกเป็นโรงพยาบาล ด้วยแล้ว คำนวณเล่นๆ น่าจะใช้เงินไม่ต่ำกว่าร้อยล้าน

แผนกสะกดจิตบำบัดหรือ... ยิ่งน่าสนใจเข้าไปใหญ่ จิตแพทย์ของเมืองไทยที่เชี่ยวชาญด้านนี้ไม่มีมาก เธอชักอวยากรู้จักหม้อจินณะเสียแล้ว

เมื่อเปี่ยมสุขพาเธอไปชมครบทุกแผนกเรียบร้อยแล้ว หัวหน้าพยาบาลก็แจ้งว่าจะพาพิมราไปดูบริเวณที่จะสร้างโรงพยาบาลตามคำสั่งของหม้ออาหาร

“ฉันจะพาคุณเดินดูรอบๆ ส่วนที่จะสร้างโรงพยาบาล ไม่กว้างนักหรอก คุณเดินไหวใช่ไหม แล้วตอนบ่ายคุณค่อยไปพบคุณหม้อจินณะ และเริ่มให้คุณหม้อสอนงานเลย”

“ไหวค่ะ”

พิมรากระตือรือร้น แข็งขัน ตั้งแต่หญิงสาวก้าวเข้ามา ก็สร้างความสดใส่ให้แก่คลินิกเก่าๆ แห่งนี้ได้ไม่น้อย

เปี่ยมสุขเดินนำนักจิตบำบัดคนใหม่ผ่านลานจอดรถด้านหลัง ซึ่งหัวหน้าพยาบาลอธิบายว่าเป็นลานจอดรถสำหรับพนักงานคลินิก

พิมราชอบสุขจิตอีกอย่างคือมีต้นไม้ใหญ่ขึ้นเบียดเสียดกัน ดูเหมือนป่าโปร่งตามต่างจังหวัด ร่มรื่นแต่ก็ให้ความรู้สึกกว้างขวางในเวลาเดียวกัน

“ฉันจะพาคุณไปเรือนเก่าหลังคลินิก เป็นเรือนของคุณตาคุณยายทวดคุณทิพย์ ท่านเลือกมาปลูกเรือนแถบชานเมืองเพื่อหนีความวุ่นวายในกรุงเทพฯ ที่ดินตรงนี้คุณหม้ออาหารได้มาจากภรรยาแล้วเอามาสร้างคลินิกถึงได้เซฟค่าใช้จ่ายไปเยอะ เศรษฐีผู้ลากมากดีสมัยก่อนรวยที่ดิน กว่าจะเดินเข้าถึงตัวบ้านก็เกือบครึ่งกิโลได้ พอเรือนเก่าร้างเลยปรับพื้นที่ด้านหน้าทำคลินิกเสียเลย เรือนเก่าก็เปิดเฉพาะปิกขวาที่เคยเป็นส่วนพักแขกให้เป็นห้องสมุด ส่วนปิกซ้ายห้องส่วนตัวของต้นตระกูลคุณทิพย์ถูกปิดตาย คุณทิพย์เธอไม่ชอบเรือนเก่า ไม่ค่อยจะเข้ามาดูแลหรอก กุญแจบ้าน กุญแจห้องหับยังเก็บไว้หรือเปล่าก็ไม่รู้”

“เรือนเก่า ฟังดูน่าสนใจนะคะ คุณหมอมหาพรชอบหนังสือขนาดให้มีห้องสมุดต่างหากเลยหรือคะ”

“จะว่าอย่างนั้นก็ไม่ใช่เชิง ที่ดินตรงนี้เป็นสินสมรส พ่อแม่ภรรยาคุณหมอมหาพรท่านยกให้เป็นของขวัญแต่งงาน เลยมีเรือนเก่าของคุณตาคุณยายทอดทิ้งมาด้วย คุณทิพย์เธอยากจะรื้อทิ้งตั้งนานแล้ว เป็นคุณหมอมหาพรเสียอีกที่เสียตาก็เลยเก็บไว้ แล้วเอาที่ดินกว้างขวางข้างหน้าทำเป็นคลินิก เรือนเก่าอายุเป็นร้อยปีไม่รู้จะเอาไปทำอะไร คุณหมอมเองก็สนใจศึกษาหาความรู้ อยากให้คนที่นั่นมีแหล่งค้นคว้าด้วยเลยเอามาทำเป็นห้องสมุดเสีย พวกเราก็เลยตั้งชื่อว่าเรือนเก่า”

‘เรือนเก่า’ ดูภายนอกเก่าสมชื่อ เก่ากว่าที่นักจิตบำบัดสาวจินตนาการไว้เสียอีก เรือนไม้สองชั้นกะด้วยสายตาพื้นที่ใช้สอยน่าจะราวๆ สี่ร้อยตารางเมตร ซ้ายยังมีระเบียงหน้าบ้านกว้างขวางตลอดแนวยาวของตัวบ้าน ตรงกลางเป็นบันไดเตี้ยๆ นับคร่าวๆ จากสายตาน่าจะมีแค่สิบชั้น ตรงทางเข้ามีเสาสองต้น ด้านบนคลุมด้วยหน้าจั่วไม้สัก ทาสีเทาอมฟ้า

“สวยคลาสสิก เหมือนบ้านฝรั่งสมัยก่อนเลยคะ” พิมราเคยเห็นบ้านแบบนี้ในภาพยนตร์ความบอย ซึ่งส่วนใหญ่อาคารลักษณะนี้จะเป็นที่ทำการรัฐหรือไม่ก็บ้านผู้ดีมีเงินที่มีทาสผิวดำคอยรับใช้ ยิ่งมองเธอก็ยิ่งประทับใจราวกับย้อนเวลากลับไปในอดีต มีเณรน้อยสาวฝรั่งผิวขาวใส่ชุดกระโปรงสุ่มเดินเจิดฉายโดยมีทาสผิวดำตามต้อยๆ

บนระเบียงมีโต๊ะเก้าอี้สี่ชุดให้นั่งอ่านหนังสือ โดยมีต้นก้ามปูขนาดใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขาให้ร่มเงา คลายความร้อนในยามเที่ยงและคงจะเลยไปถึงยามบ่ายได้เป็นอย่างดี

“บรรพบุรุษของคุณทิพย์นี่เป็นผู้ดีเก่า รวยมหาศาล อยากรจะเนรมิตบ้านให้เป็นอย่างไรก็ได้ตั้งใจ ทาหวาดคุณทิพย์เป็นนักเรียนเก่าอเมริกา คงจะประทับใจเลยสั่งให้สร้างเรือนหอของท่านกับภรรยาออกมาแบบนี้ ฉันได้ยินประวัติว่าตระกูลคุณทิพย์เจ้ายศเจ้าอย่าง คักดินาเต็มขั้น ก็เลยชอบบ้าน

แบบชาวตะวันตกสมัยยังไม่เลิกทาสกรรมัง นั่นมันไม่ได้มีหนานะจ๊ะ แค่นี้
ข้อมูล นินทาไม่ได้ มันผิดศีล”

“สวยแล้วก็คลาสสิกขนาดนี้ ทำไมคุณทิพย์เธอไม่ชอบ อยากจะรู้
หิ้งละคะ”

“ฉันก็ไม่รู้แน่หรอก คุณทิพย์ดูไม่จะถูกกับญาติฝั่งผู้ชายสักเท่าไร
เรือนหลังนี้คุณตาทวดเธอเป็นผู้สร้าง ตกทอดมาถึงคุณยาย แต่คุณตา
เข้ามาครอบครองแทนเมีย คุณทิพย์เธอรักคุณยายมาก อู้ย พุดมากไปไม่
ดี ถ้าไม่จริงจะผิดศีลข้อสี่” หัวหน้าพยาบาลพุดจบก็เดินนำเข้าไปในเรือนเก่า

ภายในชั้นล่างไม่ได้ติดเครื่องปรับอากาศ ทันทีที่ผลักประตูเข้าไป
พิมราก็ได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากรอยยิ้มของผู้ที่นั่งหลังเคาน์เตอร์
ยิ้มและคืนหนังสือ

ผู้หญิงที่ลุกขึ้นยืนต้อนรับเธอนั้นยิ้มกว้างจนเห็นฟันเกือบจะครบ
สามสิบสองซี่ ทำให้ห้องอันสลัวด้วยแสงที่ส่องทะลุเข้ามาเพียงเล็กน้อยนั้น
สว่างขึ้นในบัดดล ร่างเล็กอยู่ในชุดเสื้อโปโลกับกางเกงผ้ายี่ดัดรูปตามสมัย
นิยม ผมซอยสั้นดูเหมาะเจาะกับใบหน้าเล็กๆ น่าเอ็นดู มองเผินๆ เหมือน
เด็กผู้ชายหน้าตาจิ้มลิ้ม พิมรามั่นใจว่าหญิงสาวตรงหน้าน่าจะยังอยู่ในวัย
เรียนมหาวิทยาลัยและอ่อนกว่าเธอสักสามปี

“พี่สู พี่สู พี่สูฯพานักจิตบำบัดคนใหม่มาแนะ ออกมาตรงนี้เร็ว สวย
อย่างที่พี่แพนทต้อนรับบอกจริงๆ ด้วย”

พิมราปลื้มกับคำชมนี้ ผิดกับครั้งที่ได้ยินจากตติยา เพราะดวงตา
ผู้พุดตุ้ตันแต่นั้นเป็นประกายแสดงว่าเธอคิดอย่างนั้นจริงๆ ไม่ได้เสแสร้งหรือ
แอบแฝงความริษยา

สุนันท์เดินตัวมเตี้ยมออกมา พิมราดูออกว่าผู้หญิงที่เพิ่งเดินเข้ามา
ร่วมวงสนทนาน่าจะแก่กว่า จึงยกมือไหว้ทักทายพร้อมๆ กับที่หญิงสาว
ตัวเล็กยกมือไหว้เธอกับเปี่ยมสุข

“นี่คุณสุนันท์ บรรณารักษ์ แล้วยายตัวเล็กนั้นมะพร้าว...”

“ผู้ช่วยบรรณารักษ์ค่ะ” มะพร้าวเติมคำให้โดยไม่รอให้เปี่ยมสุขกล่าว

จบ

“มะพร้าว ฉันสอนก็ครั้งแล้วว่าย่าสอตอนผู้ใหญ่พูด”

“ค่ะ โทษที พรวัวตื่นตื่นไปหน่อย” มะพร้าวยอมรับผิด

“ที่เจ้าหน้าที่ผู้ช่วยคนใหม่มาไม่เห็นจะตื่นตื่น พอรู้ว่าเป็นผู้หญิงแถมสวยมากต่างี่เป็นประกายเชียวนะ”

จากคำพูดของบรรณารักษ์ห้องสมุดเรือนเก่า บอกเป็นนัยว่ามะพร้าวเป็นทอม พิมราแอบมองอีกฝ่ายอย่างพินิจพิเคราะห์

หญิงสาวชอยผมสั้นแนบท้ายทอย ดวงหน้าเล็ก ๆ ไร้เครื่องสำอาง แต่งแต่ผม ขนตาองตงตกแต่งดวงตากลมโตให้หน้าดู รับกับจมูกเขตรัน้อย่างคนตื้อ ถึงจะแต่งตัวเหมือนทอมบอย แต่เธอกลับมองว่ามะพร้าวสวยน่ารักอย่างธรรมชาติ ไม่เหมือนหญิงรักหญิง

“เรือนเก่าที่น่ารักจังเลยนะคะ ร่มรื่นดีจังเลย”

“อ๊อ ลองมาตอนโพล์เพล้ใกล้ค่ำหรือเช้ามีตีสี่ ว่างเวงจะตาย” มะพร้าวแย้งทันควัน “เหมือนห้องสมุดผีสิงในตำนานเปียบ”

“พรวัว” สุนันท์เอ็ด “เด็กคนนี้ชอบอ่านหนังสือ บอกว่าชอบคงยังไม่พอ คลั่งเลยละ หนังสือในนี้เป็นพันๆ เล่ม แม่นี้มาทำงานแคปีเดียวอ่านไปจะครึ่งแล้วมั้ง นี่คงไปอ่านเรื่องผีเข้า ถึงได้เอามาเล่าเป็นตุเป็นตะ” บรรณารักษ์เอ็ดไปยิ้มไป ดูเอ็นดูมากกว่าจริงจัง

“แล้วพริมจะแวะมาบ่อยๆ นะคะ พริมชอบอ่านหนังสือ”

“ดีเลยค่ะพี่พริม พรวัวขอเรียกว่าพี่พริมนะ อยู่กับพี่สุสองคนพรวัวเหงา ห้องสมุดไม่ค่อยมีคนมาหรอก อย่างมากเขามายืมมาคืนหนังสือแล้วก็รีบไป อย่างที่บอกก่อนเวลาเข้างานกับหลังเลิกงานมันโพล์เพล้ ไม่มีใครอยากจะถูกอยู่นานๆ หรอกค่ะ”

“บ้านเก่าก็อย่างนี้แหละ คนกลัวไม่เข้าเรื่องเอง ทุกพื้นดินมีคนตายมานับไม่ถ้วนแล้ว จะมากลัวอะไรกับแค่บ้านเก่า” พิมราออกความเห็น

“เพิ่งจะเจอคุณพริมครั้งแรกก็พูดเป็นต่อยหอยเลยนะ ไปสนิทกับคุณเขาตั้งแต่ปางไหนมีทราบยายมะพร้าว” เบียมสุขขปราม ก่อนจะหันมาพูดกับพิมว่า “เที่ยงแล้ว ฉันจะพาคุณไปที่แคนทีน คุณจะได้อ่านหนังสือจ๊กกับหมอและเจ้าหน้าที่อีกหลายคน” หัวหน้าพยาบาลเห็นว่าสมควรแก่เวลาที่จะพาหญิงสาวออกไปจากเรือนเก่านี้เสียที

“แล้วพร้าวกับคุณสุไม่ไปทานด้วยกันหรือคะ”

“ดิฉันกับพร้าวต้องอยู่ที่นี่ค่ะ เวลาพักเที่ยงคนจะมายืมคืนหนังสือคะ เราสองคนกินกันที่นี่แหละ”

มะพร้าวโบกมือบ้ายบาย พิมราโบกตอบ ก่อนจะตามเบียมสุขขลงจากเรือนเก่าไป หญิงสาวมองตามหลังนักจิตบำบัดคนใหม่ไม่ละสายตาจนกระทั่งลงบันไดลับหายไป

“โง่ ชอบคุณนักจิตบำบัดคนนี้มากละสิ”

“ใช่ สวยมาก ทำทางอ่อนหวานด้วย”

“ปึ้งเลยหรือโง่” สุพันธ์แซวต่อ

“ใช่...เอ๊ะ พี่สุทำไมพูดอย่างนั้นล่ะ”

“อ้าว ก็เป็นทอมไม่ใช่รี เห็นชอบเข้าหาแต่ผู้หญิง” สุพันธ์หัวเราะ พูดหยอกที่เล่นทีจริง

“พี่สุนี่พูดอะไรก็ไม่รู้ พร้าวไปแปะเลขทะเบียนหนังสือมาใหม่ต่อดีกว่า” มะพร้าวกลับเข้าไปหลังเคาน์เตอร์ ทำท่าแข็งขัน ใส่ใจกับหนังสือใหม่หลายสิบเล่มตรงหน้า

“ทำไม พูดแทงใจดำที่ไรต้องเปลี่ยนเรื่องทุกทีเลยนะ” สุพันธ์ทิ้งท้ายก่อนจะเดินหายเข้าไประหว่างชั้นวางหนังสือที่ตั้งเบียดเสียดกันภายในพื้นที่แคบๆ เพื่อทำงานของเธอเช่นกัน

๓

เมื่อเปรียบเทียบหม้ออาหารกับหม้อจินฉะ คนหลังดูเคร่งเครียดกว่ามาก เขาไม่มีรอยยิ้มให้พิมราเลยสักนิด รับไหว้แล้วก็เข้าเรื่องงานทันที โดยไม่มีการพูดจาสื่อความสัมพันธ์ใดๆ สีหน้าก็เรียบเฉยไม่แสดงความรู้สึกยินดียินร้าย

“ยินดีต้อนรับ ผมมีเคลสแรกให้คุณทำพอดี”

“ค่ะ ดิฉันพร้อมเริ่มงานเลย” พิมราเองก็ชอบ เวลางานก็คือทำงาน เธออยากแสดงฝีมือเลยทันที ถ้าหม้อจินฉะวางใจมอบเคลสให้เธอทำนั้น แสดงว่าเธอได้อ่านประวัติการเรียนและการทำงานของเธอมาอย่างละเอียดแล้ว

“เคลสนี้เหมาะกับคุณมาก แม่ของคุณคือเซฟราชาวดี ปาติซิเยของโรงแรมแมริออทใช่ไหม”

“ค่ะ” พิมราเริ่มสงสัย มารดาของเธอไปเกี่ยวข้องกับอะไรกับเคลสจิตบำบัด

“เคลสนี้เป็นเคลสบำบัดคู่สมรส พอดีว่าคุณนารี ผู้จัดการฝ่ายบุคคลของ

บริษัทไทยเจริญแมนูแฟคเจอร์ริง” จิตแพทย์หนุ่มกล่าวถึงบริษัทผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคยักษ์ใหญ่ของประเทศ ที่มีบริษัทเล็กๆ ในเครืออีกนับไม่ถ้วน นาวีคนที่หมอบจ้องหน้ากำลังพูดถึงจึงนับว่ามีเงินเดือนและฐานะทางสังคมสูงไม่น้อย

“เรามีปัญหากับภรรยา ก่อนข้างจะซีเรียส ลองอ่านดูในแฟ้ม”

พิมราพลิกแฟ้ม เห็นรูปถ่ายของนายนาวี กาญจนรักษ์ กับภรรยา นางมิ่งหทัย กาญจนรักษ์ เธอโพล่ไปนึกถึงนิตยสารไฮโซ ซึ่งมักจะลงรูปและเรื่องราวของชายหนุ่มหญิงสาวผู้ร่ำรวย ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน และรูปร่างหน้าตาดี เพียบพร้อมไปเสียทุกอย่างจนน่าอิจฉา นาวีกับมิ่งหทัย ก็อยู่ในข่ายนี้ด้วยเช่นกัน

“คุณมิ่งหทัยจะมีอาการอึดอัด หายใจไม่ออก คล้ายอาการภูมิแพ้ ทุกครั้งที่คุณนาวีขอมีเพศสัมพันธ์ด้วย” พิมราอ่านออกเสียง ไม่มีอาการเก้อเขิน เธอชินเสียแล้ว เรื่องแบบนี้ธรรมดามาก ปัญหาสุขภาพจิตมีหลายเคล็ดลับที่มันตมมาจากเรื่องเสพสมบัติสมนี้แหละ

“คุณนาวีไม่เล้าชู ไม่เคยมีปัญหานอกใจภรรยา ผมสืบจากคนรอบข้างมาแล้ว และเท่าที่ซักกับเจ้าตัวก็ดูไม่มีพิรุณอะไร”

หญิงสาวนึกชื่นชมในใจ นาวีหน้าตาหล่อเหลาอย่างกับเทพบุตร หน้าทีการงานดี ทรัพย์สินสมบัติก็คงมหาศาล เพราะพิมราคุ้นนามสกุลของเขา ผู้ชายแบบนี้ผู้หญิงที่ไหนก็พร้อมจะพลีกายให้ แต่เขาเป็นสุภาพบุรุษพอ มุ่งหวังจะประคับประคองชีวิตคู่ให้ตลอดรอดฝั่ง โดยไม่เลือกวิธีมั่งงายอย่างที่ผู้ชายส่วนใหญ่ทำเวลามีปัญหากับภรรยา คือการมีเมียน้อยหรือหาเศษหาเลยกับผู้หญิงนอกบ้าน

“จากการประเมินด้วยการสัมภาษณ์ การสังเกต และการใช้แบบทดสอบกับคุณนาวี ผมค่อนข้างมั่นใจว่าทางคุณนาวีไม่มีปัญหาผิดปกติใดๆ ในด้านกายภาพ บุคลิกภาพ อารมณ์หรือพฤติกรรม เขาเต็มใจจะปรับตัวในการใช้ชีวิตคู่ แต่เขาชอบรับว่าเขามักเป็นฝ่ายรุกหรือขอเริ่มมีเพศสัมพันธ์

กับภรรยา ก่อน และสังเกตว่าภรรยาไม่มีความสุขเท่าที่ควร ทั้งเกร็งและเครียด จนกระทั่งเมื่อสองปีที่แล้วอาการหนักขนาดหายใจติดขัด ทูรันทูราย ทุกครั้งที่คุณนารีต้องการมีเพศสัมพันธ์ด้วย”

“ถ้าอย่างนั้นอาจจะเป็นฝ่ายภรรยาที่มีภาวะผิดปกติบางอย่าง เข้าข่าย Sexual Inadequacy (ความผิดปกติทางเพศ) อาจจะมีอาการ Frigidity (ไม่มีความรู้สึกทางเพศหรือไม่ค่อยถึงจุดสุดยอด) หรือ Dyspareunia (ภาวะเจ็บปวดเวลามีเพศสัมพันธ์จากกายภาพ) พอปัญหาสะสมนานเข้าก็เลยเกิดอาการ Anxiety (ความกลัวแบบไม่สมเหตุผล และมีอาการไม่สบายทางกายร่วมด้วย)”

หมอลิณณะยิ้มด้วยความพึงพอใจ พึมพำใจขึ้นที่เธอสามารถสร้างความประทับใจให้แก่เจ้านายโดยตรงได้สำเร็จ

“คุณคิดเหมือนผม แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น เราจะเดาไม่ได้ ต้องประเมินคุณมิ่งหทัยอย่างจริงจัง และเรื่องนี้้ออกจะยุ่งยากสักหน่อย”

“คุณหมอลิณณะได้ถามถึงคุณแม่ดิฉันใช่ไหมคะ”

“คุณนารีพอจะทราบ คนบางคนโดยเฉพาะคนรวยและมีหน้ามีตาในสังคมมักจะไม่นิยมรับว่าตัวเองมีปัญหาทางจิต เพราะกลัวอับอายและมีหน้าตาต้องรักษา คุณมิ่งหทัยก็เหมือนกัน พ่อของเธอเป็นอธิการบดีแม่ก็เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย เธอไม่ยอมมารักษากับเราอย่างเปิดเผยแน่”

พึมพำพลิกแฟ้มที่ละหน้าอ่านรายละเอียดการสัมภาษณ์ระหว่างหมอลิณณะกับนายนารี ซึ่งถูกบันทึกไว้คร่าวๆ

“คุณนารีเองก็เกรงว่าภรรยาจะอายเลยอยากให้เราส่งคนเข้าไปแฝงตัวแบบเพื่อนให้คุณมิ่งหทัยเธอไว้วางใจยอมรับปัญหาของตัวเองออกมา คุณมิ่งหทัยห่างเหินกับเพื่อนตั้งแต่แต่งงาน เลยอาจจะเก็บปัญหาไว้คนเดียว”

“แบบนี้เสี่ยงนะคะ ไม่รู้ว่าจะได้ผลหรือเปล่าและต้องใช้เวลานาน คนเรากว่าจะไวใจซึ่งกันและกันได้ต้องค่อยเป็นค่อยไป แล้วถ้าจะให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วน เราจะต้องให้เธอทำแบบทดสอบเกี่ยวกับความเห็นของ

คู่สมรส แบบทดสอบวัดความสัมพันธ์และแบบทดสอบบุคลิกภาพ รวมถึงตรวจร่างกายของคุณมิ่งหทัยด้วย เพราะสาเหตุอาจจะมาจากพยาธิสภาพทางร่างกายก็ได้”

“ใจเย็นๆ เราต้องทำทุกอย่างตามที่คุณพูดมาแน่ แต่ในขั้นต้นผมอยากให้คุณเข้าไปสร้างสัมพันธ์ภาพก่อน คุณมิ่งหทัยชอบทำอาหาร อยากเปิดร้านกาแฟและเบเกอรี่ของตัวเองก็เลยจะจ้างครูมาสอนที่บ้าน ผมถึงอยากให้คุณหรือเชฟราชาวดีเข้าไปสอนและลองตีสนิทกับเธอ แต่ผมอยากให้เป็นคุณมากกว่า จะได้ประเมินอาการของเธอได้ทันที”

“ดิฉันเห็นด้วยค่ะ ถ้าคุณหมอบอกว่าคุณมิ่งหทัยชอบทำขนมจะต้องรู้จักแม่ดิฉันแน่นอนค่ะ เอาเป็นว่าให้ดิฉันเข้าไปสอนคุณมิ่งหทัยเองดีกว่า ดิฉันได้วิชามาจากแม่ไม่น้อย หรือถ้าติดขัดตรงไหนก็ยังให้แม่ช่วยได้ ดิฉันจะได้ประเมินอาการของเธอด้วยตนเอง ไม่น่าว่าเธออาจมีอะไรซับซ้อนใจที่ไม่กล้าบอกคุณนารี”

“นั่นแหละที่ผมคิดเอาไว้ ไม่น่าเชื่อเลย ตอนที่ผมกำลังปวดหัวว่าจะอย่างไรกับเคสนี้ดี ปรากฏว่าตติยาเอาแฟ้มประวัติของคุณมาให้ผมอ่านพอดี บอกว่าคุณหมออาธรกำลังจะรับคุณเข้าทำงาน ผมเลยบอกให้ฝ่ายบุคคลรีบติดต่อคุณ”

“ตกลงตติยาอยู่แผนกไหนคะดิฉันซักจะงง” พิมราพูดซ้ำๆ

“เธออยู่แผนกพยาธิวิทยาคลินิก ตรวจหาเชื้อหาสารเสพติด แต่เห็นชอบขึ้นไปรับใช้ใกล้ชิดหมออาธรกับคุณทิพย์ สงสัยอยากเป็นเลขาฯ ของหมออาธรอีกคน ทำทางคุณเปี่ยมสุขก็ไม่ค่อยพอใจหรอก ตติยาไปก้าวทำงานของเธอ แต่ช่างเถอะ เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องของเรา และไม่ได้กระทบกับงานของเรา อยู่ที่นี่คุณใส่ใจเฉพาะงานตัวเองก็พอ”

พิมราอมยิ้ม ถ้าคำตักเตือนจากหมอจิดณะเป็นการปฐมนิเทศก็ฟังดูตรงไปตรงมาดีแท้

“ไม่ต้องห่วงนะคะคุณหมอ ดิฉันจะเข้าไปสอนคุณมิ่งหทัยทำขนมและ

ลองคุยกับเธอเรื่องทั่วๆ ไปก่อน แล้วค่อยประเมินลักษณะนิสัยและปมบางอย่างในใจเธอ แล้วจะมาสรวปให้คุณหอมฟุ้ง” พิมราชี้แจงการทำงานเป็นขั้นเป็นตอนตามทฤษฎีที่ได้เรียนและได้ปฏิบัติมา

“เป็นความบังเอิญที่เหลือเชื่อนะ ลูกสาวปาติศิเย่มือหนึ่งอย่างคุณเข้ามาทำงาน พอดีกับคุณมิ่งหยัชนีก็อยากเรียนทำขนมพอดี”

“ดิฉันไม่ค่อยเชื่อเรื่องความบังเอิญค่ะ ทุกอย่างเริ่มจากเหตุและทำให้เกิดผลตามมา เพียงแต่เราไม่รู้สาเหตุของมันก็เลยคิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญ”

“ตอบสมกับเป็นนักจิตบำบัดจริงๆ”

“ขอบคุณค่ะ ดิฉันจะไม่ทำให้คุณหอมผิดหวัง แต่ที่เราไม่ควรจะปิดเรื่องการรักษาไว้เป็นความลับนานๆ เพราะขั้นต่อไปเราต้องรักษาแบบคู่สมรสบำบัดอย่างตรงไปตรงมา”

“เอาเป็นว่าคุณเริ่มไปสานสัมพันธ์กับคนไข้ก่อน แล้วเราค่อยมาวางแผนการรักษากันอีกที”

“ดิฉันจะทำเต็มความสามารถค่ะ”

หลังจากพิมราเรียนจบคณะจิตวิทยาจากมหาวิทยาลัยเก่าแก่ย่านปทุมวัน หญิงสาวเลือกไปทำงานที่โรงพยาบาลเอกชนสองปี ก่อนจะยอมลาออกมาทำงานที่คลินิกจิตเวชแห่งนี้ ไผ่ยังมีอยู่เต็มเปี่ยม เธอจะต้องทำเต็มที่ให้สำเร็จเพื่อสร้างความประทับใจแก่หมออาธรและหมอจิณณะให้ได้

ที่สำคัญ ไม่มีอะไรที่พิมราหยิบจับแล้วไม่สำเร็จ เกียรติยศอันดับสองจากมหาวิทยาลัยชื่อดัง รางวัลนักเรียนดีเด่นความประพฤติงามที่ได้รับทุกปีในโรงเรียนมัธยมระดับแนวหน้าของประเทศเป็นเครื่องจรรันตีว่าเธอเอาจริงเอาจัง และมีวินัยเคร่งครัดกับทุกเรื่องเสมอ

เธอเลือกเรียนด้านจิตวิทยาเพื่อมาเป็นนักจิตบำบัด ทั้ๆ ที่อาชีพนี้นี้ไม่ค่อยได้รับความสนใจในเมืองไทย รายได้ก็น้อย แต่หญิงสาวถือว่านั่นนี้เกิดมาพร้อมสมบรูณ์ทุกอย่าง และไม่เดือดร้อนเรื่องทำมาหาเลี้ยงชีพ จึงขออุทิศตนทำงานเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นโดยไม่หวังเงินทองตามที่ตั้งใจไว้ตั้งแต่

เด็ก

หญิงสาวมั่นใจว่าจะต้องประสบความสำเร็จ และได้รับการยกย่อง
เหมือนทุกครั้ง

มะพร้าวเปิดอ่านนิยายแปลแก้เหงา เข้าใจเธอต้องนั่งจับเจ้าอยู่ที่
เรือนเก่าเพียงลำพัง สุนัขลาคีร์วิ่งเข้าป้ออายุบุตรประชาชนที่สำนักงาน
เขต และเลยไปทำธุระส่วนตัวต่อ

เวลาทำงานแบบนี้ไม่มีใครเยี่ยมกรายเข้ามา มะพร้าวได้แต่นั่งฟังเสียง
ใบไม้ที่ลู่ไหวตามสายลม บรรยากาศน่าอนาถเสียเหลือเกิน

และในขณะที่หนังตากำลังจะปิดสนิท...

“นี่คุณ ช่วยผมหาหนังสือหน่อย”

มะพร้าวสะดุ้งตื่น เงยหน้าไปเห็นชายผมสูงแต่งตัวหอมช่อขัดกับ
หน้าตาอย่างแรง ถ้าผู้ชายหน้าตาธรรมดาใส่เสื้อยืดกางเกงขาสั้นแค่เข้ากับ
รองเท้าผ้าใบก็คงจะไม่ดูแปลก

แต่ผู้ชายคนนี้มีควิ์ลีเข้มอยู่เหนือแว่นตากรอบหนา หลังเลนส์แว่นตา
เป็นดวงตาชั้นเดียว แต่โตพอจะส่องประกายให้คนอื่นได้รับรู้ถึงความ
กระตือรือร้น นัยน์ตาสีน้ำตาลรับกับผมสีน้ำตาลเข้มที่ยุ่งเหยิงปรกหน้าผาก
จมูกโด่งกับริมฝีปากบางราวกับผู้หญิง หน้าตาแบบนี้ น่าจะอยู่ในชุดแพชั่น

นำสมัยกว่านี้

เขาเป็นใครกัน...มะพร้าวรู้จักหอมและพยาบาลรวมถึงเจ้าหน้าที่ที่นั่น
ทุกคน ที่ล้ำคณูถ้าเป็นคนในคลินิกก็น่าจะแต่งตัวให้สุภาพกว่านี้หน่อย

เธอไม่ค่อยกินเส้นกับเพศตรงข้ามสักเท่าไร ยิ่งเป็นคนแปลกหน้า
ก็ยังไม่ไว้ใจ

“คุณหาหนังสือเกี่ยวกับอะไรล่ะ”

“ข่มขืน”

ร่างเล็กสะดุ้งพรวดจากหลังเคาน์เตอร์เหมือนโดนเหล็กแหลมทิ่มก้น
กะทันหัน แววดาชายหนุ่มส่องประกายมากกว่าเก่า คงจะซ้ำเพราะเขามียัม
จนแก้มตุ่ย

“เป็นอะไรไปคุณ ก็ที่นั่นมันคลินิกจิตเวช ต้องมีหนังสือเกี่ยวกับเรื่อง
เซ็กซ์อยู่แล้ว ผมอยากได้หนังสือเกี่ยวกับพวกวิตถารทางเพศ ยิ่งเป็นพวก
ฆาตกรข่มขืนต่อเนื่องด้วยยิ่งดี”

ปกติหญิงสาวจะเดินนำผู้ใช้บริการไปหาหนังสือด้วยตัวเอง แต่
หนังสือที่นายคนนี้นำลางตามทำให้รู้สึกระแวงชอบกล แล้วเธอก็อยู่คน
เดียว จะให้เดินไปกับผู้ชายแปลกหน้าที่อยากอ่านหนังสือเกี่ยวกับการล่วง
ละเมิดทางเพศสองต่อสอง มะพร้าวไม่เสี่ยงแน่

“คุณจะทำภาษาอังกฤษหรือภาษาไทยล่ะ”

ชายแปลกหน้ายิ้มน้อยๆ “ผมอ่านได้ทั้งนั้นแหละ”

“ถ้าภาษาอังกฤษก็ฝั่งขวา ภาษาไทยจะมีเรื่องเซ็กซ์ในหนังสือจิตวิทยา
ชีวิตคู่ แล้วก็คู่มือการรักษาโรคทางจิตเวช หมวดเลข ๖๐๐ แต่ถ้าเฉพาะ
เจาะจงเกี่ยวกับ sexology ฉันจะค้นข้อมูลในคอมพิวเตอร์ให้ ส่วนภาษา
ไทยไม่มี จะมีก็แต่หนังสือของตำรวจที่เขาเขียนรวบรวมคดีข่มขืนแต่ละคดี
เอาไว้”

มะพร้าวกดคีย์ข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์ หยิบกระดาษโน้ตแล้วจด
เลขทะเบียนหนังสือส่งให้

“ฝั่งขวาจะเป็นภาษาอังกฤษ ฝั่งซ้ายเป็นภาษาไทย เลขหมวดหนังสือ
แปะอยู่บนตู้ คุณคงหาเองได้นะ”

“ถ้าคุณช่วยหาคงจะเร็วกว่า ผมมีเวลาไม่มาก”

“ฉันไม่ว่าง”

“เมื่อก็ผมเห็นคุณเกือบหลับ”

“เฮ้! คุณนี่ยังไง”

“ผมจะฟ้องคุณหมออาทร”

คำขู่นี้ได้ผล ต่อให้มะพร้าวจะได้เงินเดือนจากงานนี้ไม่มาก แต่
ในฐานะนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงจบใหม่แค่นี้ก็พอจะให้เธอ
ไม่ต้องแบมือขอเงินจากแม่ ซึ่งต้องขอจากพ่อเลี้ยงอีกที แคרבกวนค่าอยู่
ค่ากินก็อดอดใจแยะแล้ว อีกอย่าง เธอกำลังเก็บเงินเรียนต่อปริญญาตรีอยู่
ด้วย นี่ก็หยุดเรียนมาเกือบสองปีแล้ว เธอไม่อยากขาดรายได้ตรงนี้ไป

มะพร้าวถลึงตาใส่อย่างไม่เกรงใจ แต่อีกฝ่ายดูจะไม่ท้อหรืออึ้ง ซ้ำยัง
กระตุกมมปากสะใจที่ใช้งานเธอได้สำเร็จ

หญิงสาวก้าวฉับๆ ไปยังชั้นหนังสือ พยายามอยู่ห่างจากผู้ชายคนนี้
ให้มากที่สุด แต่เขาคงขยาดว่าดูจึงก้าวตามมาติดๆ แบบหายใจรดต้นคอ
ทีเดียว

ทางเดินระหว่างชั้นหนังสือก็แคบ เนื่องจากหนังสือมีจำนวนมากกว่า
พื้นที่ที่เจ้าของเรือนแบ่งไว้เป็นห้องสมุด มะพร้าวเคยได้ยินขานมาที่นินทากัน
สนุกปากว่าคุณทิพย์สุดาเกลียดเรือนหลังนี้ อยากจะรื้อทิ้ง แต่หมออาทรขอ
ไว้ทำห้องสมุด ภรรยาเลยเจียดปีกขวาสุดของเรือนให้ทั้งที่ไม่ค่อยเต็มใจนัก

“แล้วข้างบนล่ะ มีอะไร”

“ห้องโสตฯ มีพวกดีวีดีให้ยืม บางครั้งพวกจิตแพทย์ก็มาประชุมกัน
ข้างบน แล้วก็ห้องเก็บหนังสือหายากของหมออาทร แต่เขาไม่ให้ใครเข้าไป
ยุ่ง ถ้าไม่ได้รับอนุญาต”

“ที่เก็บอุปกรณ์โสตฯ ไซ้ใหม่ พวกเครื่องฉายสไลด์ เครื่องบันทึกเสียง

กล้องถ่ายวิดีโอ”

มะพร้าวแหวกกลับ “คุณจะซั๊กเอาอะไร ไซ้ แต่ของพวกนั้นนะเก็บอยู่ในห้อง หรือไม่กี่ในตู้เหล็ก ปานนี้สนิมขึ้นแล้วมั้ง สมัยนี้ทุกอย่างทำได้ด้วยโทรศัพท์มือถือ”

“ผมว่าที่นี่คลาสสิกดีนะ เห็นพยาบาลบอกผมว่าพวกคุณเรียกที่นี่ว่าเรือนเก่า ผมชอบเครื่องมือเก่าๆ พวกเครื่องเล่นวิดีโอ วิทยูเทป เครื่องอัดเสียงที่ใช้แคสเซตต์ม้วนเล็กๆ”

มะพร้าวยิ้มจมูก ซักรำคาญเสียงพล่ามของเขาเต็มที เธอหยุดเท้ากะทันหัน แผ่นหลังจึงปะทะเข้ากับบอกร้างเมื่อผู้เดินตามหลังมาไม่ทันตั้งตัว ด้วยสัญชาตญาณเขาจึงใช้แขนสองข้างรวบร่างบางไว้ หวังดีไม่让他ล้มคะมำไปข้างหน้า แต่หญิงสาวสะบัดตัวออกทันทีราวกับถูกหนาบด้วยเหล็กร้อนๆ

“คุณทำอะไรนะ”

“ผมขอโทษที่ชนคุณ ก็คุณเล่นหยุดเดินดื้อๆ ไม่บอกไม่กล่าว”

“ไม่ใช่เรื่องที่ชนฉัน”

“อ้อ เรื่องที่กอดคุณนะหรือ”

มะพร้าวร้อนวูบขึ้นมาที่หน้า เธอไม่เห็นตัวเองในกระจกจึงไม่รู้ที่กำลังหน้าแดงจัด

“ผมกลัวคุณล้มพาดตู้หนังสือ ตัวกะเปี้ยกเดียว”

มะพร้าวรีบก้มลงไปหยิบหนังสือเล่มจากชั้น เธอไม่ชอบสายตาเอ็นดูที่อีกฝ่ายส่งมา เกลียดหนักไ้พวกที่เห็นเธอเป็นเด็ก เพราะเท่ากับมองว่าเธออ่อนแอกว่า เสมือนเหยื่อที่รังแกได้

“เฮ้ย” เธอส่งหนังสือให้

“ปัญหาข่มขืนในวัยรุ่นนุ่ ข่มขืนภัยร้ายจากคนใกล้ตัว ทำอย่างไรไม่ให้โดนล่วงละเมิดทางเพศ บทสัมภาษณ์นักโทษคดีข่มขืน” ชายหนุ่มอ่านชื่อหนังสือแล้วยิ้มด้วยความพอใจ ดวงตาเป็นประกายอย่างสนใจใคร่รู้ เล่น

เอามะพร้าวเสี้ยวลั่นหลังวาบ

เมื่อได้หนังสือที่ต้องการแล้ว ชายแปลกหน้าก็ไม่ต่อแยะกับเธออีก เขารีบกลับไปนั่งโต๊ะหน้าเคาน์เตอร์บรรณารักษ์ จัดการเปิดอ่านทันที ท่าทางตั้งอกตั้งใจราวกับท่องเอาไว้สอบ

“พิลึกคน เรื่องข่มขืนมีอะไรน่าสนใจขนาดนั้น” มะพร้าวเขวaze ในใจ แต่ก็ดีแล้วที่หมอนั้นหันไปสนใจหนังสือแทนที่จะมาวุ่นวายกับเธอ

หญิงสาวกลับไปประจำอยู่ที่เคาน์เตอร์ตามหน้าที่ เปิดนิยายแปลหน้าที่ย่านค้างไว้แล้วตีพิมพ์กับตัวอักษรต่อ

มะพร้าวนึกเอาเองว่าชายแปลกหน้าคงนั่งอยู่เดี่ยวเดียว และคงลุกออกไปภายในหนึ่งชั่วโมง ที่ไหนได้ร่วมสองชั่วโมงแล้วที่เขานั่งอ่านหนังสือตรงหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย

ยิ่งเวลาผ่านไป ชายหนุ่มก็ยังมีอาการกระสับกระส่าย สมานธิของเขาไม่ได้อยู่ที่หนังสือ และมักจะเงยหน้ามองเธอบ่อยๆ มีหน้าซ้ำบางครั้งที่ง้มลงมองอะไรใต้โต๊ะอีกต่างหาก

ยิ่งครึ่งชั่วโมงหลัง มะพร้าวลอบสังเกตว่าเขาซักก้มลงต่ำ มองอะไรบนตักตัวเองถี่ขึ้น เธอไม่อยากจะคิดในแง่ลบให้ตัวเองไม่สบายใจ แต่ยิ่งห้ามใจก็ยิ่งคิด

ชะรอยเขาคงจะรู้ว่าเธอลอบดูอาการของเขายู่ จึงเงยหน้ามาประสานสายตากับมะพร้าวจริงๆ ไม่รู้ว่าเธอคิดไปเองหรือเปล่า...ตาของเขาหยาดเยิ้มผิดปกติ

ไม่ได้การ หญิงสาวรีบลุกจากเคาน์เตอร์ ก้าวพรวดๆ ไปยังประตู และรีบลงจากเรือนไม้ไปข้างล่าง ทันทีที่ได้ยินเสียงฝีเท้ากวาดตามมา เธอก็ออกวิ่งทันที สถานที่ที่พอจะเข้าไปหลบได้ในตอนนี้คือห้องน้ำ ที่สร้างแยกออกมาจากตัวเรือนไปทางด้านหลัง

กว่ามะพร้าวจะรู้ตัวว่าคิดผิดมหันต์ เขาก็พาเข้าไปข้างในห้องน้ำแสน

เปลี่ยวหลังเรือนเก่า ที่ปกติเธอกับสุนันท์จะหนีบกันมาเป็นคู่ แต่นี่เธอมาคนเดียว ข่าวข่มขืนในห้องน้ำเข้าหูเธอบ่อยครั้ง ในเมื่อลืมนึกถึงจุดนี้ จะเปลี่ยนใจเอาตอนนี้ก็คงไม่ทันแล้ว

มะพร้าวเลยจัดการปิดประตูขังตัวเองอยู่ในนั้นซะ!

เวลาสติแตกคนเราก็งงได้อย่างไม่น่าเชื่อ

ห้องน้ำของห้องสมุดเป็นห้องน้ำรวมไม่แยกหญิงชาย ภายในมีอ่างล้างหน้าสามอ่างกับห้องสุขาอีกสามห้อง มะพร้าวหันรีหันขวาง เพราะรีบร้อนเลยไม่ได้เอาโทรศัพท์มือถือติดตัวมาด้วย

หญิงสาวปิ่นเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้า ลอบมองออกไปภายนอกผ่านช่องลม เห็นชายแปลกหน้ายังคงยืนรอเธออยู่หน้าห้องน้ำด้วยสีหน้ากระวนกระวาย

“เฮอะ แก่ไม่มีวันได้แม่ฉันหรอก ไ้อ้ำกาม”

มะพร้าวกระโดดลงจากเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้า เธอไม่ขังตัวเองอยู่ในนี้เป็นชั่วโง่ จนกว่าจะมีใครผ่านมาช่วยหรือไอ้โรคจิตจะเบี้อจนล่าถอยไปเองแน่

อย่างนี้กว่าผู้หญิงจะอ่อนแอและเป็นเหยื่อให้รังแกฝ่ายเดียว ประเดี๋ยวจะได้รู้ฤทธิ์มะพร้าวหัว คอยดู...

มะพร้าวคว้าไม้ถูพื้นจากมุมห้องน้ำ เทน้ำยาล้างห้องน้ำลงในถังที่เธอเติมน้ำไว้ครึ่งหนึ่ง ก่อนจะจุ่มไม้ถูพื้นลงไปกระแทกให้น้ำผสมน้ำยาล้างห้องน้ำซึมเข้าไปในเส้นด้ายที่บิดเป็นเกลียวจนชุ่มโชกมากที่สุด

“ได้เจวิกซอลแน่ไอ้รอก”

มะพร้าวเปิดประตูผลัวะ เจอหน้าคนยืนรอยิ้มเผลออยู่หน้าห้องน้ำ เธอไม่พูดพร่ำทำเพลง พาดไม้ถูพื้นไปที่หน้าเขาอย่างจิ้ง

“โ้ย! คุณทำอะไรเนี่ย”

โศคดีที่เขาสวมแว่นตา น้ำยาล้างห้องน้ำเลยไม่กระเด็นเข้าตา ถึง

อย่างนั้นเขาก็เสียหลักกันกระแทกพื้น สาวหัวปรี่เข้าไปพาดไม้ฉลุพื้นตามลำตัวเขาอย่างไม่ยั้งมือ

“คุณ! คุณ! พอก่อน นี่มันเรื่องอะไร”

“เรื่องอะไรเธอ แกคิดจะข่มขืนฉันยังจะมาถามอีกว่าเรื่องอะไร”

เสียงโวยวายของทั้งสองคนดังไปถึงหูเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ปั่นจักรยานมาตรวจตราความเรียบร้อยแถวนั้นพอดี เขาทิ้งจักรยานวิ่งต่อเข้ามาสงบศึก

“นี่มันอะไรกันครับคุณมะพร้าว หยุดครับหยุดก่อน” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยยื้อแขนเรียวกเล็กไว้ไม่ให้กระหน่ำไม้ฉลุพื้นลงไปบนลำตัวของชายหนุ่มผู้เคราะห์ร้ายอีก

“ก็ไอ้ฉันจะมีติมิร้ายฉัน มันจะข่มขืนฉัน”

ร่างสูงที่นอนกองอยู่กับพื้นสับตัดศีรษะใส่น้ำผสมน้ำยาล้างห้องน้ำ แวนตาร่วงลงจากใบหน้า เผยให้เห็นใบหน้าคมสันที่ตอนนั้นสภาพดูไม่ได้ เพราะผมเผ้าเปียกโชก หน้าก็เขรอะไปด้วยน้ำยาล้างห้องน้ำ

“น้ำอะไรของคุณเนี่ย แสบหน้าไปหมด ตีนะไม่เข้าตา ไม้ฉลุนี้มีหวังตาบอด” ชายหนุ่มเล็กชายเลื่อยัดขึ้นมาเช็ดหน้า ก่อนน้ำยาล้างห้องน้ำจะไหลเข้าตาอย่างที่กลัวจริงๆ

“แค่ตาบอดยังน้อยไปสำหรับมารสังคมอย่างแก”

ชายแปลกหน้ายันตัวลุกขึ้นยืนอย่างทุลักทุเล ตัวเขาสูงกว่าเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเสียอีก

“พี่ยาม จับไอ้สี่ส่งตำรวจเลย มันพยายามข่มขืนฉัน”

“ใครกันแน่ที่ต้องโดนจับส่งตำรวจ พี่ครับ จับยายนี้เลย ยายนี้ทำร้ายร่างกายผม” เขาก็มองหุบแว่นตาแล้วสลัดน้ำออก แต่ไม่กล้านำมาสวมอีก

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทำหน้าที่มีนง ไม่รู้จะเชื่อใครดี แต่ก็ไม่เอนเอียงไปทางมะพร้าวมากกว่าเนื่องจากคุ้นเคยกันอยู่

“ขอเชิญคุณ...เอ่อ...ไปที่ห้องหัวหน้า รปภ. ดีกว่าครับ”

“ชฎินทร์ ผมชื่อชฎินทร์”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทำท่าจะดึงมือชายหนุ่มให้ตามไป แต่เขารีบเบี่ยงตัวหลบ

“ไม่ต้อง ผมเดินเองได้ ขอแรงคุณช่วยแจ้งตำรวจจับคนที่ทำร้ายร่างกายผมด้วยก็แล้วกัน รับรองผมไม่หนี เพราะผมไม่ใช่คนผิด”

ดวงตากร้าวแดงแฉวงดูดันส่งมายังหญิงสาวร่างเล็กตรงหน้า มะพร้าวซักहनาวๆ ร้อนๆ แต่ในเมื่อบ้าบิ่นทำลงไปแล้ว คนอย่างเธอไม่มีวันยอมแพ้

“ได้ แล้วเราจะรู้กันว่าใครจะถูกจับเข้าซังเต”